

Dalgındı düşünceleri, gözlerinde derin bir matem, yüzü sanki solan bir gül gibiydi genç kadının. Yüzeyi durgun, derinliği volkanlar misali kaynıyordu. Ruhundaki ızdırap sessizliğe büründürüyordu Meryem'i...

Bir kahve yaptı kendine, masaya geçip oturdu.

Titrek elleri kaleme uzandı, bir kaleme, bir kağıda sonra da kendine baktı Meryem...

Bir şeyler yazmak istiyordu, fakat nereden başlayacağını bilmiyordu. Zira yüreği karmaşık duygular içindeydi...

Kim bilir belki niyeti yazmak değildi, belkide içini dökmek istiyordu, yüreğindeki sırları anlatmak istiyordu. Zira kalbe giren sevgiyi gizlemek kolay değildir.

Kalbe düşen bir sevgi insanın bütün hallerini değiştirir; gözleri başka bakar, yüreği farklı hisseder...

İnsan sevgiyi gizleyemez, sadece gizlediğini sanır. Hele seven kadın ise bütün dünyası değişir...

Sevmek güzel şey, yüreğe bambaşka duygular yaşatır...

Titrek ellerindeki kalemler yazmaya başlar Meryem : "Ben seni kalbimle sevdim, yüreğimi seninle doldurdum. Sana olan sevgimi tarif etmekte acizim, Bilki seni yüreğimle yüreğim kadar sevdim..." diye yazdı ve durdu..

Sevmenin tarifi var mı gerçekten?

Sevmeyi hep teşbihlerle tarif ederiz, ne kadar çok sevdiğimizi akla hayale gelmeyen mecazi bir ile ifade etmeye çalışırız. Örneğin; " Ruhuma doğan güneşim, ay yüzlüm, baharım, deniz gözlüm, gönlüme düşen ilk cemrem, son durağım, ilk baharım, son bahar gülüm, ruhumda ki sürurum, sensiz yaşayamam, sensizlik karanlıktır, sensiz hayat anlamsız" diye uzayıp gider bu teşbihler... En güzel methiyeleri sevgiliye yazarız...

Sevmek, yüreği böyle dile getiriyorsa, sevmek yüreğe bambaşka bir hayat yaşatmaz mı?

Sevmek ve sevmek et tırnak misali birbirini kollayıp korumalıdır...

Bir de sevipte kavuşamayan yürekler vardır.

İşte tam da burada sevgi/sevda/aşk bir ateş olur düşer yüreklere... Böylesi bir sevda bitimsiz olur. Ne öldürür ne de yaşatır. Bu sevdanın kanunu son derece acımasız olur. Seven kalbe her yeri dar, hayatı zindan eder...

Acımasız olsada vuslatsız sevdalar, aslında insanı yoğurur, farkındalık kazandırır... Nefreti öğretir, yalnızlığı sevdirebilir ve bir noktadan sonra marifet ehli yapar...

Kim bilir belkide her insan aşk ateşinde yanmalı...

Anlamak, hissetmek, merhamet etmek için yüreği aşk ateşinde pişmeli...

Meryem, bir süre düşündükten sonra tekrar yazmaya başlar; "sensizlik büyük bir kabus. Ruhunu yitirmiş

bir cesede döndüm sevgili...

Izdrabımın tarifi yok, halimi beyana kelimeler yok. Leyla halimle mecnuna döndüm. Ey sevgili çölsüz bir mecnun gibiyim... “ diye yazdı ama durdu. Yazmaya takadi kalmadı. Hicranlı gözyaşları kağıda damladı... Ey aşk sen kimsin? Nasıl bir gücün varki insanı tutsak ediyorsun. Aşıklar gönüllü tutsağın oluyor. Nasıl bir gizemin var senin?

Tuzağına düşen bir daha kurtulamıyor.

Ey aşk bir yanın huzur saçarken, diğer yanın ateş saçıyor. Hem güldürüyor hem ağlatıyorsun, hem yaşatıyor hem öldürüyorsun... Ey aşk bu kadar zıtlıkları bir arada nasıl barındırıyorsun? Ey aşk

Sen ateş ve suyu dost kılıyorsun...